

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Domini CCCC.XL. perueniens vsque ad D.XVIII. inchoatur
ab Imperio Justini senioris: complectitur Annos LXXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 497. Anastasii Pap. Annus 1. Anastasii Imp. 7.
Theodorici Reg. 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14573

à que, Vale uicini, abscipit, & hac Ennodius de legatione...

uimus, sine moritur, Dominus moritur. Sine ergo, uimus sine moritur...

IESU CHRISTI

Annus 497.

ANASTASII PAP. ANNUS I. ANASTASII IMP. 7. THEODORICI REG. 5.

QVADRINGENTESIMVS nonagesimus septimus Christi annus Anastasio Augusto iterum Consule...

Gloriosissimo ac clementissimo filio Anastasio Augusto Anastasio Episcopus.

Exordium Pontificatus mei, primitus oblata populo pacē, pronuntio...

Legatione itaq; fungimur pro Christo; ne cor propter offensionem...

Namq; & prædecessor noster Papa Felix & etiam Acacius illic...

Quatenus uero excessus atq; presumptione habuerit Acacius, ne...

Nos uero humiliter supplicantes, controuersiam in Ecclesia...

Hoc tamen præcipue in sinu serenitati tuae, gloriosissime & clementissime...

I. LEGATIO AN ANASTASIO PAP. AD ANASTASII IMP.

II. EXISTO LA ANASTASII PAP. AD ANASTASII IMP.

III. DE NOMINE ACACII AROLENDO.

IV. 1. Cor. 9.

Rom. 14.

2. Cor. 5. 2. Ecl. 45.

Philip. 2. DIVINVM QD OCY TO NIT.

1. Par. 28.

2. Ecl. 11.

Matt. 9.

V.

VI. QUI LEGATI MITTANTUR.

VII. 1. Prou. 10. 1. Cor. 3. Phil. 2.

VIII. DE CATSA ALEXANDRINA ECCLESIA.

IX. PARAN- DYM AB I. M. P. P. PONTI- FICVS. Exod. 15. Dngl. 10. Luc. 10. 1. Theff. 4.

X. SACRA- MENTA PER ACA- CIVM MI- NISTRA- TA T. NYNT.

Mat. 3. Luc. 3.

Mat. 23.

1. Cor. 3. Philip. 1.

XI. RELIQ- UORACTI- ONES.

psal. 87.

1. p. 100.

Illud verò peculiariter pro amore Imperij vestri & beatitudine, qua consequi poterit regnum, pro Apostolico officio predicamus, ut sicut dicit, & Spiritus Sanctus dicitur moniti nostri obedientia prebeatur, ut bona omnia vestram Republicam consequantur, sicut in Exodo promittitur: Si audieris vocem Domini Dei tui, & qua placent ei feceris coram ipso, & obedieris preceptis eius, & custodieris omnem iustitiam eius: omnem infirmitatem, quam importavit Aegyptij, non importabo in te: ego enim Dominus sum, qui saluum facio te. Et illic iterum tuba potentissima canitur b: Et nunc Israel quid Dominus Deus tuus postulat à te aliud, quam ut times Dominum Deum tuum, & ambules in omnibus vijs eius, & diligas eum, & servias Domino Deo tuo ex toto corde tuo, & ex tota anima tua custodire precepta Domini Dei tui & iustitias eius, quas ego mando tibi: Hac me suggerentem frequentius non spernat, antequam haberi Dominum in Evangelio verba: Qui audit vos, me audit: & qui vos spernit, me spernit: & qui me spernit, spernit eum, qui me misit. Nam Apostolus conciens Saluatori nostro, ita loquitur: Quapropter qui has spernit, non hominem spernit, sed Deum, qui dedit Spiritum sanctum suum in nobis.

Pectus clemetia vestre secretarium est publica felicitatis; & per instantiam vestram, quam velut vicarium Respublice considerasti in rebus, Evangelicis Apostolicisq; preceptis non durè superbia resillatur, sed per obedientiam, qua sunt salutifera complacentur. Nam secundum Ecclesie Catholice consuetudinem sacratissimum secretatum tua pectus agnoscat, quod nullum de his, vel quos baptizavit Acacius, vel quos sacerdotes sine Leuitas secundum canones ordinavit, vlla eos ex nomine Acacypartio lesionis attingat, quo forsitan per iniquum traditi sacramenti gratia minus firma videatur. Nam & baptizatum (quod procul sit ab Ecclesia) sine ab adultero, vel à fure fuerit datum, ad percipientem regnum peruenit illibatum: quia vox illa, qua per columbam sonuit, omnem maculam humane pollutionis excludit, quæ declaratur ac dicitur: Hic est, qui baptizat à Spiritu Sancto & igne. Nam si visibili soli istum radij cum per loca seditiona transeunt, nullà contactu iniquitate maculantur, multò magis illius, qui istum visibilem fecit, virtus nullà ministri indignitate copstringitur. Nam & Iudas cum fuerit sacrilegus atq; fur, quicquid egit inter Apostolos pro dignitate commissi, beneficia per indignum data nulla ex hoc detrimenta senserunt, declarante hoc ipsum Domino manifestissima voce: Scribe (inquit) & Pharisæi super cathedram Moysi sedent: qua dicunt, faciæ; qua autem faciunt, nolite facere. Dicunt enim, & non faciunt. Quicquid ergo ad hominum profectum quilibet in Ecclesia minister officio suo videtur operari, hoc totum contineri implente Divinitatis effectu, ita ille, per quem Christus loquitur, Paulus affirmat: Ego plantavi, Apollo rigavit, sed Deus incrementum dedit. Itaq; neque qui plantat est aliquid, neq; qui rigat, sed qui incrementum dat Deus. A Deo autem non queritur, quis vel qualis predicet, sed quem predicet: ut invidiosè etiam bene predicare Christi confirmet, quo malo diabolo hæreticè est, & hoc ipse prædicare non desinit.

Ideo ergo & hic, cuius omnes dicimus esse reticendum, malè omnia ministrando sibi tantum nocuit: nullo inviolabile sacramentum, quod per illum datum est, alijs perfectionem sue virtutis obtinuit, et autem obsuit. Quod cum ita sit, aliquorum in tantum se extendit curiosa suspitio, ut imaginentur, prolato à Papa Felice iudicio, postea inofficaciter in sacramentis, qua Acacius usurpavit, egisse: ac perinde eos metuerè, qui vel in consecrationibus, vel in baptisate ministeria tradita susceperunt, ne irrita beneficia divina videantur. Meminerint in hac qdòq; parte similiter tractatum prævalere superiorum: quia non sine usurpatione nominis sacerdotij ad iudicatum hoc egit, in quo virtutem suam obtinentibus mysterijs, in hoc quoq; alijs rebus sibi persona non nocuit. nam ad illum pertinuit, quod tuba Davidica canitur: Verumtamen Deum conuassabit capita inimicorum suorum, verticem capilli per ambulantium in delictis suis. Nam superbia semper sibi, non alijs facit ruinam; quod vniuersa Scripturam celestem testatur auctoritas, sicut etiam per Spiritum Sanctum dicitur à Propheta: Non habitabit in medio domus mee, qui facit superbiam. Unde cum sibi sacerdotis nomen vendicauerit condemnatus, in ipsum verticem superbie tumor insilius est: quia non populus, qui in mysterijs donum ipsius fitebat, exclusus est: sed anima sola illa, qua peccauerat, iusto iudicio, propria culpa erat obnoxia. quod vbiq; numerosa Scriptura testatur instructio. Unde remotis hominum studijs, sine

versutus, in hac adhuc presenti fragilitate positum, secundam preces nostras adiuu & auctoritate Imperiali offerte Deo nostro vnam Catholicam Ecclesiam & Apostolicam: quia hoc solum est in quo non solum in terris, sed etiam in celo triumphare positis. Subscriptio.

Omnipotens Deus regnum & salutem tuam perpetuè protectionis custodiat gloriosissime & clementissime semper Auguste, hæcenus Anastasius Papa ad Anastasium Imperatorem. Porro Festum quoq; Patricium cū legatis Apostolicis sedis profectum esse, libellus Apocriphorum Ecclesie Alexandrinæ declarat, qui paulò post recitabitur.

Cum hos suscepisset Apostolicæ sedis legatos Anastasius Imperator, bene illos habuit, detinuitque spe pacis vsque ad finem anni sequentis, dolose molitus intereà, si quo modo ad subscribendū Enotico Zenonis ipsum Romanum Pontificem posset inducere: quomodo autem id tentarit per ipsum Festum legatum anno sequenti, suo loco dicemus. Constat etiam Macedonium Constantinopolitanum Episcopum erga Romanum Pontificem fuisse redditum propensiorè; sed votis suis passim esse ipsum Imperatorem magnopere aduersarium, quæ paulò post dicturi sumus, significabunt. Cum verò per vniuersam Orientalem Ecclesiam innotuisset ab Apostolica sede legatos esse missos Constantinopolim pro pace Ecclesiarum concilianda: Apocriphij Alexandrinæ Ecclesie egerunt id ipsum cum legatis Constantinopoli agentibus, nimirum ut Ecclesia Alexandrina in communicatione Catholice ab Ecclesia Romana recipere: libellumque supplicem ipsdem obtulere legatis; quem adhuc integrè asseruatum in codice Vaticano sæpius citato, hic describere, dignum duximus, quòd luculentè contineat rerum gestarum tractationem in his, quæ spectant ad epistolam S. Leonis Papæ ab interprecibus deprauatam: quibus videas & admireris, quantà soleant arte hæretici suas hæreses honestare, & circumspicè vestire habitu Catholice veritatis: ut planè non ad eò mirandum existimes, si ipsi errantes, in errore tractant innumeram multitudinem. mos iste verus hæreticorum, ut illud potissimum curent, vt comparatis vndique velamentis sub Catholici nominis inuolucro impetatem abscondant. Sed audita libelli he habet inscriptio:

Libellus quem dederunt Apocriphij Alexandrinæ Ecclesie legati ab vrbe Roma missi ab Anastasio Papa. Gloriosissimo atq; excellentissimo Patricio Veslo, & venerabilibus Episcopis Cresconio & Germano simul cum eius potestate dretu in legatione ab vrbe Roma ad clementissimum & Christo amabilem Imperatorem Anastasium, Alexandrinæ venerabilis Ecclesie Diocoris presbyter, & Chereimon lector responsi eiusdem Ecclesie seruientis.

Venerabiles sancte Ecclesie Romane vrbe atq; Alexandrinæ non solum fidem rectam & immaculatam, ex quo salutaris in eis practicatus est sermo, sed & in diuino ministerio semper concordiam seruauerunt. Quippe cum ab vno fuerit in vtriusq; iactum fidei fundamentum (Petrum memoramus beatum Apostolum, cuius per omnia anteq; Euangelista Marcus exiit imitator) ita vt si quando contigerit in rebus ambiguis quedam Episcoporum Concilia celebrari, sanctissimus u; qui Romana præsidet Ecclesia, reuerendissimum Alexandrinæ ciuitatis Archiepiscopum deligeret, vt suscipiam loci susciperet.

Sed hostem humani generis, cui bona perosa sunt, qui in perniciem nostram impio semper furor grassatur, non piguit per satellites proprios Zicania inter vtriusq; conferere, vt tanta vnitatis discordiam perpetraret. Nam Eutyche impissimo contra fidem, qua in beatissimis Apostolis predicata est, sententiæ & docere tentante, contigit per idem tempus sedis Apostolicæ Prasulem tunc Leonem litteras ad Chalcedonensè Concilium destinare: quarum litterarum fute interpretis hi, qui cum Theodoro Cyrorum ciuitatu Episcopo tunc fuerant Nestoriana hæresi scilicetatores: contraq; tam fidem, quæ à venerabilibus recentis decem & octo Patribus est edita, supra memorata littera probantur existere; & non paruis occasibus his, qui eiusdem nefandissimi Nestory blasphemias vindicant, præstiterunt; ita vt licentius astruerent eundem Nestorium minime peruersa sensisse. His igitur causis Deo amabilem populum noiter offensum est, & de Græcia translatione arbitratum est in

586
XVI.
XVII.
XVIII.
XIX.
XX.

Latio quos sermone sensum contineri, ac sese ab unitate Romana dimisit. Neque enim Romanus Antistes, existimant nos contra eam fidem, que tradita est a beatissimo Apostolo, conspisse, a nostra se communionem suspendit.

Verumtamen eius volentes satisfacere sanctitati, nos eam fidem tenere, quam principes Apostolorum Petrus, eiusque discipulus Marcus beatissimi crediderunt, & postmodum trecenti decem & octo venerabiles eisdem Pontifices, legatos ad urbem Romanam nostram dirigere curavit Ecclesia. Sed hi quidam civitates nostras revertuntur est ad recta fide dissentient, atque ab ea ex consensu, diuersi sententiam existens, qui hoc visum est perpetrare, ne vlla in suscipiendi legatos copia preberetur: qui nec ad faciem visum, ad salutationem admisi, sine aliquo effectu venerunt.

Quia vero ante non multum temporis Thabuzim religiosus diaconus sancte Thessalonicensis Ecclesie nobiscum de pace sanctarum Ecclesiarum verba conseruit, dixitque se ante patrum parum temporis destinatum a sanctissimo Archiepiscopo Andrea Thessalonicensis Ecclesie ad Romanam Pontificem Anastasio: & affirmabat de hiis, que nos vehementer offendunt, in translatione episcopi libi factum fuisse a supradicto Presule Romano Ecclesie, quod scilicet in epistola translationis comprobarentur errores: ipsam vero Latinam epistolam iuxta fidem trecentorum decem & octo sanctorum Patrum eisdem conscripsit. Insuper quadam re veluti ex persona eiusdem Antistiti susse narrata, que ad vituperationem eorum, que in translatione sunt indita, perueniret: & ad illos, qui ea conscribere tentauerunt, ad satisfactionem eorum, qui rectam fidem immaculatam, custodire non negligunt.

Quibus abunde sanatis, cupientesque pristinam reintevari concordiam: maluit etiam a vobis si vera sunt illa, que Phorimus religiosus diaconus nobis retulerat, edoceri, vestrag, desiderium autem occurrere sanctitati, & de hiis omnibus habere colloquium. Verum sanctitas vestra non sinit, sed crebro nos docere dignatur, in epistola interpretatione errores intercessit, non in Latino textu fuisse conceptos: Quapropter supplicamus vobis, ut confessionem nostram fidei iuramentum, pro qua venerabilis Ecclesie nostra legatione persurgimus: quam fidem etiam vobis, sanctissimi Archiepiscopi inuicem, & approbantium accepit recepta cunctarum. Quod si etiam vestram huius fidei sanctam Ecclesiam videritis congruere, nobis satisfieri iubeatis: ut sublatis a medio scandala, ad pristinam tam Romanam, quam Alexandrinam venerabilis Ecclesie redeant vniuersa.

Hanc autem fidei confessionem vobis obtulimus taliter continentem ex Evangelicis Apostolicis, proutque inspiratione diuina solida veram rectamque fidem, quam trecenti decem & octo venerabiles Patres, qui in Nicana Synodo congregati sunt, ediderunt: quam & secutus sunt centum quinquaginta, qui ad vrbem regiam conuenerunt, acque veneranda Pontificis. Hanc etiam exequentes, qui Episcopi collecti sunt, Patres, annuente quoque sedis Apostolice Papa sanctissimo Celestino, sacrosanctam deam nauare Nestorum, penam in eos, qui tentauerint fidem aliam statuerunt presertim: quoniam Nestorium nos quoque simul cum Eurychere contraria huic, que superius dicta sunt sententia anathematis vitioque damnamus, suscipientes duodecim illa capitula, que veneranda memorie Cyrillus Alexandrinus Ecclesie quondam Archiepiscopus scripsit. Conscitur autem vniuersum Dei Filium & Deum, qui secundum veritatem factus est homo, Dominum nostrum Iesum Christum consubstantialia Patri secundum diuinitatem, & consubstantialia nobis eundem ipsum secundum humanitatem: qui descendit & incarnatus est de Spiritu Sancto ex Maria Virgine Theotoco, hoc est, Dei genitricis, vnum Filium, non duos existere. Vnum namque dicimus vniuersum Filium Dei sine miracula, sine etiam passione, quae sponte pro nobis carne sustinuit. Eos autem, qui diuisant, vel confundunt, aut phantasia aliquam introducant, nequaquam omnino recipimus: quia incarnatio illa, quam Dei genitricis secundum veritatem ex se credidit, augmentum sibi non effecit: Manjst enim Trinitas etiam incarnato, quod vnum ex Trinitate est, Verbo Dei. Hanc itaque scripturam, non solum nos, sed vobis eadem concordia satisfacere cupientes, omnium autem, qui aliter sentiunt, seu ritus, seu nomen, seu aliquando in quocumque loco, vel in quolibet Concilio, anathematizanda percellimus: proutque verum Nestorium & Eurychere, vniuersaque, qui illi assentiunt.

Vestra igitur reuerentia suscipiens fidem nostram, hanc se Presuli Romano Ecclesie Anastasio assensum relaturam, quem & paratum existere memorabat satisfactorum illis, qui fuissent a nobis

hac causa transmissi. Illud etiam asserbat, hanc fidem Dioscorum, Timotheum, Petrum, sensisse nostra quidem ciuitate Archiepiscopos, nec debere in Diptychis eorum nomina recitari. Nos contra poposcimus, aut quod aduersus eos, qui assentiunt, tales demouerent, aut si non reperirentur, qui eos conuincere potuissent, nobis pro coram persona suscipiendi acquiescant, demoustrantibus & approbantibus, quod hanc fidem tenentur, docuerunt, suscipiunt, quos informauerunt, tradiderunt presati parentis nostri & Archiepiscopi Timotheum, Dioscorum, & Petrus. Vestra autem sanctitas tenent, dicent, non sibi sussepreceptum ab Apostolica sedis Antistite de his facere quoslibet.

Huius rei gratia obtestamur vos coram magno Deo & Salvatore nostro Iesu Christo, qui de sancta & Dei genitricis Maria Virgine incarnatus & natus est, qui, concordem glorificationem seruitemus, Fidelium probat libenter & suscipit, & sanctis Angelis eius, per hanc eandem immaculatam, qua de illo est, fidem, ut ad urbem Romanam, saeuente Domino, venientes, hanc chartulam a scriptis Apostolice sedis Antistiti Anastasio, que ex persona sancte Ecclesie Alexandrinae vobis oblata est, ut eum sanctitatis relegi, qua sibi fuerit placita, seu litteris ad sanctissimum nostrum Archiepiscopum datis, seu per aliquem interuenientem manifestare dignetur. Nam cum a sanctitate eius fides recte fuerit seruata consensio, que est a beatis Patribus constituta, nos paratos existere profitemur, ad urbem Romanam, quos pro unitate sanctarum Dei Ecclesiarum agere debeant, destinare.

Consideramus autem in Domino nostro Iesu Christo, quod huic fidei eius beatitudo consentiens, iuxta illa, que in responsis sunt posita, velut proprios etiam nostros populos arbitramur, & pro eorum regimine sollicitudinem gerat, cupiens secundum Deum omnibus vobis approbati. Exequimur autem huius chartulae apud nos detinuit, necesse habentes, si qua mora promeretur, quod minus sanctarum Ecclesiarum vniuersarum, in illo glorioso de celis aduentu Domini nostri Iesu Christi, cum venerit iudicare vivos & mortuos, ante tribunal eius, vbi nulla est acceptio personarum, cum hoc asserere ad repellendum eos, qui sanctarum Ecclesiarum neglexerunt unitatem. haec tenent haereticis Ecclesie Alexandriae, his impij, dum sicut in sua fidei professione verbum nullum posuerunt & Synodo Chalcedonensi, ita nefandissimi idcirco & sacrilegos Dioscorum, Timotheum, & Petrum volunt saluos, atque eorum nomina inter Diptycha recitari: ac proinde haud dubium digni, qui repellentur ab Apostolica sede. Videre plane fuit restaurata antiqua, sed dinersio modo, signata diaboli: dum sicut olim ad decipiendo Gentiles Aegyptios, infra parietes ornatis simis structos crocodilum, vel liliam, vel apin, aliudve monstrum exhibere consueuerat adorandum: ita modo ad seducendum populum Christianum Aegypti, sub specie quadam foris ostensa Catholice pietatis, inducunt miseris ad haereticum monstra colenda, & ipsos nefandos haereticos venerandos.

Sed quid interea laudabiliter egerit Festus Romanus missus legatos ad Anastasium Imperatorem, audi scribit enim de eo Theodorus. Eorum his verbis: Festus quidam Senator Romanus cum ad Imperatorem venisset, adhortatus est, ut in memoria, corporum Apostolorum Petri & Pauli multa cum reuerentia & veneratione celebraretur. Quamuis itaque & antea celebrata esset, tamen ex petitione & munus amplius & splendidius panegyri illa celebrari cepit. Simulacrum aduerari contempere, Constantinopolitani Antistites Apostolice sedis, ipsi Ecclesie Petri, & Petri successores Romanis Pontificibus, pariter & ipsius Apostoli Petri cultus Constantinopoli neglectus est, quem Festus Senator restitutum curauit. Mosisse haereticorum, ut prelia primo aduersus homines ineuntes, in caelites demum illa conuertant: quo in genere cognoscas Nouatores audaciores, progredi pugnatorem in Romana Ecclesie egiuim, non solum Petri Apostoli cultum penitus omiserunt, sed execrabilibus eundem Nerone truculentioribus confodere blasphemis nonquam cessant.

Sed pergit Theodorus: Per hunc Festum Macedonius Episcopus Constantinopolitanus, Anastasio Romano Episcopo rationem reddere voluit: verum ne hoc faceret, ab Imperatore est prohibitus. Festus vero (sicuti fertur) Imperatori amicum pollicitus est.

DE HIS QUAE GE STA ER ANT IN TERPISO LE GA TOR

XXI. HARETI CI CUM SINT QVA RVN SVBRIE RE APO STO LICAM COM MVNO REM.

XXII. Sed quid interea laudabiliter egerit Festus Romanus missus legatos ad Anastasium Imperatorem, audi scribit enim de eo Theodorus. Eorum his verbis: Festus quidam Senator Romanus cum ad Imperatorem venisset, adhortatus est, ut in memoria, corporum Apostolorum Petri & Pauli multa cum reuerentia & veneratione celebraretur. Quamuis itaque & antea celebrata esset, tamen ex petitione & munus amplius & splendidius panegyri illa celebrari cepit. Simulacrum aduerari contempere, Constantinopolitani Antistites Apostolice sedis, ipsi Ecclesie Petri, & Petri successores Romanis Pontificibus, pariter & ipsius Apostoli Petri cultus Constantinopoli neglectus est, quem Festus Senator restitutum curauit. Mosisse haereticorum, ut prelia primo aduersus homines ineuntes, in caelites demum illa conuertant: quo in genere cognoscas Nouatores audaciores, progredi pugnatorem in Romana Ecclesie egiuim, non solum Petri Apostoli cultum penitus omiserunt, sed execrabilibus eundem Nerone truculentioribus confodere blasphemis nonquam cessant.

XXIII. a Theod. 1. 2. Col. 1. 2. DE HIS QUAE GE STA ER ANT IN TERPISO LE GA TOR

XXIV. Sed pergit Theodorus: Per hunc Festum Macedonius Episcopus Constantinopolitanus, Anastasio Romano Episcopo rationem reddere voluit: verum ne hoc faceret, ab Imperatore est prohibitus. Festus vero (sicuti fertur) Imperatori amicum pollicitus est.

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK PADERBORN

perjuarum se Romano Episcopo, vt Concordia Zenonis subscribere. Cum autem Romam venisset, Anastasium Episcopum mortuum reperit. hanc Theodorus, eademque Nicephorus.

XXV. ANASTASII PAP. CATHOLICVS PERSVSERAVIT. Tom. 1. Censil.

PROBATA ANASTASII PAP. IN FIDE ORTHODOXA PERSVSERANTIA.

XXVI.

e Hebraeo 2. Bibl. sancti.

XXVII.

CONFY TAVK OBICITIO IN ANASTASIYM. * cicec- iud * Photio

XXVIII.

CUSTODITAA CRO KOM. ECCLIA INTEGRITAS.

potro quantum attinet ad integritatem Anastasij Papæ: haud inuidiam pati debet, quod in illud inclinasse monstrant litteræ Iustini Imperatoris, vt acquiesceret tolli tantum nomen Acacij, cæterorum autem, qui cum eo communicassent Constantinopoli, non similiter. Id enim Iustinus Imperator qd Hormisdam Papam scribens testatur his verbis: Anastasius religiosissime, memoria vestra cultum Ecclesie palam aperte, constituit, cum hoc idem scriberet negotium decessori nostro, satis esse pacem affectantibus, si nomen tantum retineatur Acacij. Ergo priora vestra sedis confirmata sequitur, qui non omnes memorias mortuorum iudicas contemnendas, &c. hanc Iustinus Imperator. Cæterum si attenias Epistolam Anastasij Papæ ad Anastasium Imperatorem: et ibi ea de Acacij tantum nomine habita videatur mentio; nihilominus de cæteris cum Acacij nomine communicantibus nequicquam visus est decessisse; sed tantum suggessisse, se recepturum, quos baptizauit, vel ordinauit Acacius: quod Apostolica dispensando auctoritate fieri posse cognouit, cum sciret Gelasium Papam se idem præstiturum pollicitum esse.

At verò nullam concordiam inisse Anastasium Papam cum Anastasio Imperatore, sed magis illum execratum esse, satis declarat litteræ apologetice ipsius successoris Symmachi Papæ ad eundem Anastasium Imperatorem data, in quibus hæc leguntur: Dixi, quid mecum Senatus conspiciat, excommunicauerunt. Ista quidem ego: sed rationabiliter factum à decessoribus meis sine dubio subsequor. hæc Symmachus Anastasij successor ad Anastasium Imperatorem: quæ profectò tam liberè de prædecessoribus assitæ, hæc ausus non fuisset, nisi Anastasij Papæ fides sincera, atque in ea tuenda probata in omnibus fuisset sacerdotalis constantia.

Ex his potro habes, vnde corrigas, vel quomodo sanè intelligas, quod in libro de Romanis Põtificibus habetur his verbis: Eodem tempore, Anastasij Papæ scilicet, in Aitelerici & presbyteri se à communione ipsius retraxerunt, id quod communicasset sine consilio Episcoporum, vel presbyterorum, vel cleri eundem Ecclesie Catholice, diacono Thessalonicensi nomine Photio, qui communioni erat Acacij; & quia occultè voluit reuocare Acacium, & non potuit: qui nutu diuino percussus est. hæc ibi, quæ scias cetera Anastasium sparsa esse à schismaticis Laurentianis, &c. quibus suo loco dicitur. Etenim illum Photij cum Anastasio consuetudinis vsum in restituenda (vt vidimus ex libello Alexæ Alexandriorum legatorum) corupta ab interprete Leonis Papæ epistola, in deteriorem aduersarij accepertunt partem: cum tamen sequisum huiusmodi Papæ scilicet, nec hæreticis denegari poterat, dū non aliud peteret, quam vt deprauata S. Leonis epistola vitiosa trāslatione, ex prototypo ab archiepo Ecclesie Romanæ petendo, in pristinam germanitatem, integritatemque veterem redderetur.

Cæterum si contentiosè nimis quis asserere velit, Anastasium propensiorẽ fuisse in restituendo sublato è Dip-tychis Acacij nomine, sed morte præuentum id præstare minime valuisse: in hoc est quidem, quo magis magisque admireris Dei prouidentiam erga Romanam Ecclesiam, cum titobantem Apostolicæ sedi præsentem Pontificem ex humanis antè subduxerit, quam quod meditare- tur, impleret, & antè morte præreptum, quam vel tentari posset à festo legato de subscribendo Zenonis Enotico. Ita namque læpè diuino consilio, quo potissimum Catholice fidei semper seruare consuevit integritatem, factum scimus, vt quam ciuillimè morte mulctatus sit, qui in aliquod discrimen adducturus esset Catholicam Romanæ Ecclesie puritatem. Sunt de his plura exempla suis locis

reddita, vel reddenda: quibus planè secundum illud Dauidicum: Ecce non dormitabit neque dormiet qui custodit Israel, nofeas Deo Romanam Ecclesiam curæ esse.

Eodem anno Athanasius hæreticus Episcopus Alexandrinus, cum sedisset annos septem, defunctus est; in quod locum eius illi non imparit sufficit Ioannes, planè diuersus ab illo Ioanne Orthodoxo, de quo supra. De hoc autem habet hæc Liberatus diaconus: Sic enim Athanasius hæretico tempore sui Episcopatus complente, post eum ordinatur Episcopus Ioannes cognomenis Meia, qui & ipse factus est Athanasium prædecessorem, qui in chriso Vnitico communicauit alijs sedibus, id est, Constantinopolitana & Antiochena & Hierosolymitana: cuius Præsulum dum Alexandria Ecclesia diuisam habuisset Diocoritarum propter Petrum Mogum, quasi communicasset Synodo, etiam ipse defunctus est tempore Macedonij Constantinopolitani Episcopi. hæc Liberatus. Verum calumniosè quidem de trium sedium Episcopis; nempe de Macedonio Constantinopolitano, Flauiano Antiocheno, & Elia Hierosolymitano refert, recepisse Vnitium Zenonis; cū aperte sit demonstratum hos esse professe Chalcedonense Concilium. De ipso autem Ioanne liquet fuisse hæreticum, aduersariumque sacrosancto Chalcedonensi Concilio: nam de eo eiusque successoribus hæreticis Episcopis hæc Leontius habet: Pp̃ Athanasium Ioannes fit Episcopus, rursusq; Ioannes alter, inde Diocors, & tandem Timotheus, qui omnes Vnitipus scriptum recipiebant, & Synodum anathematizabant. hæc Leontius. at de his satis.

IESV CHRISTI ANNUS 498.

ANASTASII PAP. ANNUS 2.

ANASTASII IMP. 8. THEODORICI REG. 6.

Quæ sequitur annus Domini quadringentesimus nonagesimus octauus, Paulino & Ioanne Scythæ Cossibus Fatis adiicitur, idemque Ecclesie Romanæ functus, scissa eadem diro schismate ob Anastasij Papæ successoris creationem oborto. Hoc enim anno idem Romanus Pontifex, cum sedisset annos duos minus diebus septem, moritur xvi. Kalend. Decembris. Rediens enim Faustus legatus Constantinopoli post obitum Anastasij Papæ, vt prætaret, quod pollicitus fuerat Imperatori, suadere Romano Pontifici subscribere Zenonis Enotico: cum iam de id agendo cum Anastasio spes omnis euanuisse; operam dedit, vt successor crearetur, qui ad id præstantum subderi facile posset. Sic igitur studijs ciuilem Fedi negotium agentis Anastasij Imp. cum conaretur aliquem subrogari Pontificem, qui eius votis annueret, resistente verò maiori saniori; parte Romani clerici atque Senatûs, eius rei causâ Ecclesiasticum bellum conflat: de quo antequam agere aggrediamur, quæ sunt reliqua Actorum Anastasij Papæ dicamus. in dicto enim libello Romanorum Pontificum hæc habentur:

Hic fecit Confessionem beati Laurentij martyri ex argento, pensantem libras centum. & inferius: Hic fecit ordinationem vnam in vrbe Roma per mensem Decembrem, creauit presbyteros duodecim, Episcopos per diuersa loca numero sexdecim, qui spul- tus est in basilica S. Petri Apostoli XI. Kalendas Decembris, & cessauit Episcopatus eius dies quatuor. hæc ibi. Fertur decretum nomine Anastasij Papæ, cuius est exordium: Sane Thessalonicensis Episcopi, &c. sed quoniam in eo mentio habetur Timothei Episcopi Constantinopolitani, necnon Diocori Iunioris Episcopi Alexandrini, ad Hormisdæ Papæ tempora & actiones referendum esse putamus quod eadem miramur eruditos viros emendatores libri Decretorum Romanorum Pontificum præterisse: agemus de eo nos suo loco.

Quarto autem die ab obitu Anastasij, nempe decimo Kalendas Decembris, Romæ in basilica Constantiniana creatur Romanus Pontifex Symmachus natione Sardus, patre

I. ANASTASII PAP. M O K I T V A. * Scythæ

NICISSI TAS COM PVILT IV. XX INDICIVM RIOS ALIARI.

II.

oto- rnam in vrbe Roma per mensem Decembrem, creauit presbyteros duodecim, Episcopos per diuersa loca numero sexdecim, qui spul- tus est in basilica S. Petri Apostoli XI. Kalendas Decembris, & cessauit Episcopatus eius dies quatuor. hæc ibi. Fertur decretum nomine Anastasij Papæ, cuius est exordium: Sane Thessalonicensis Episcopi, &c. sed quoniam in eo mentio habetur Timothei Episcopi Constantinopolitani, necnon Diocori Iunioris Episcopi Alexandrini, ad Hormisdæ Papæ tempora & actiones referendum esse putamus quod eadem miramur eruditos viros emendatores libri Decretorum Romanorum Pontificum præterisse: agemus de eo nos suo loco.

III.

SYMMACHVS TA- PA CREA- TVR.